

DEDICADA AL 'FERRER' DE FERRERIES, GABRIEL CARDONA ENRICH

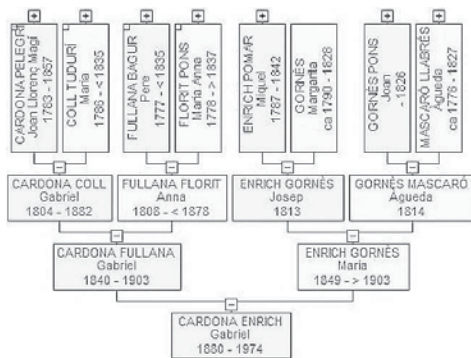
Antoni Tuduri

Secció de
Genealogia de
l'Ateneu de Maó

Un servidor de vostres, d'al·lotj-gava a futbol (bastant malament, per cert) de defensa lateral dret. D'aquella època tinc uns records força agradables, especialment pel que fa a l'entrenador dels equips infantil i juvenil d'un club crec que inexistent damunt els papers oficials (des Castell), rival sempitern d'un club de «Acció Catòlica» de Maó i que en deien «den Montserrat», per mor del linatge del seu entrenador, d'origen lleidatà, i que havia jugat de porter a la primera divisió nacional a les primeries dels anys 50 del segle passat. Aquell entrenador del club sense papers des Castell, era un ferrienc de nom Joan Suárez Gonyalons, que estimava més el futbol que a cap altra cosa del món. Aquesta afició feia que a ca seva hi haguess més pilots que doblers i que, per a ell, el joc de la pilota passés per damunt de tot.

Dic açò pel fet que, periòdicament, anàvem a jugar (i, sistemàticament, a perdre) a Ferreries. Tinc molt present una vegada que, anant a Cala Galdana, l'autobús d'en Rafel Rosselló va rompre un eix (el camí era un desastre de clots i bonyis) i que els dos equips (infantil i juvenil), sense perdre la moral, vam anar a peu, a nadar a la cala. L'anada i la tornada van ser *moridors* pels jugadors, i així ens va anar un cop més. D'altra banda, al meu parer, els *polos* de menta i d'anís eren molt més bons que els des

Castell, dins de la meva fràgil memòria.

Tornant al tema genealògic, segurament us demanareu que té a veure en Suárez, el futbol i aquesta miscel·lània. Té a veure amb que la meva relació amb Ferreries passava per l'únic ferrienc que jo coneixia (més tard vaig conèixer en Pepe Florit, bon caçador d'anfossos i també casat a Castell, però açò són figures d'un altre paner) i que em dóna ocasió de parlar de Gabriel Cardona Enrich, ferrer i músic.

No tothom que surt a aquest espai té la condició de *memorable* pel fet de llogar el seu nom a un carrer, plaça o edifici públic; hi ha gent que, sense papers i reconeixements oficials, queda fixada a la memòria col·lectiva a través de les recordances d'uns infants, com jo mateix. En aquest cas, la notícia m'ha arribat d'una manera poc convencional. Fa pocs mesos em va arribar la informació de que un enginyer industrial amb aficions

de fisioterapeuta, deia que ell era d'origen menorquí, de mare ciutadellenca i avis de Ferreries; concretament va dir de «cas ferrer», que és com són coneguts els de la seva nissaga. El meu desconeixement era total i vaig recórrer a Antoni Guasch, que em va explicar de què anava la cosa: es tractava de Gabriel Cardona Enrich (Ferreries *24/12/1880 + 22/01/1974) ferrer d'ofici i músic de reconeguda categoria, a pesar de que no va poder estudiar tal com ell ho va desitjar. Es diu que per poder aprendre més del que li havien ensenyat els capellans Miquel Fuxà i Jaume Galmés, anava de Ferreries a Maó (sortia a les dues de la matinada, damunt un carro que transportava carbó o altres mercaderies, arribant a Maó a les vuit) a prendre lliçons del mestre Domènec Bellissimo. Podeu endevinar que la tornada també devia ser llarga i feixuga. I així al llarg de dos anys. He pogut consultar el llibre «La música a Fe-

rreries. Apunts per a una història» de Bep Cardona, on hi ha una detallada descripció d'aquest personatge polifacètic; ferrer, pesador de formatges i músic que dominava una ampla sèrie de instruments musicals, des del flabiol fins a l'orgue, passant per l'ocarina, el clarinet, el bombardí, el cornetí, el trombó, el violí, l'acordió i el piano.

Podríem comentar altres detalls però, potser, cal recordar que gràcies a ell, una néta seva va poder anar a estudiar a Barcelona, vencent els dubtes dels pares de la futura doctora en ciències biològiques (de la que en parlarem en una altra ocasió) Maria Àngels Cardona Florit. Segurament, aquesta decisió es derivava de les seva decepció de quan era jove; li van oferir anar a Amèrica per tal de dedicar-se a la música professional i no va poder acceptar l'ofertament per motius familiars (i econòmics, és clar). L'enginyer que

he citat abans és fill de Maria Àngels i besnet «des ferrer».

Com de costum, acabaré l'article indicant el grau de parentesc civil entre el nostre personatge d'avui, Gabriel Cardona Enrich i algunes persones actuals: Antoni Guasch Bosch (el meu company de fatigues genealògiques) 107 vies amb 15 bots; Joan Pons Alzina (historiador) 61 vies amb 20 bots; i jo mateix, 62 vies, amb 18 bots. No obstant Marian Cardona von Hofe (estudiant) és la més propera, en tant que només té 18 vies, però el número de bots és el més baix de tots: 9. Per regla general, el número de bots és inversament proporcional a les vies; és a dir, com més properes són les relacions directes, menys vies o camins de relació hi ha, i a més vies de relació, més distància o bots entre les dues persones.

Aprofito l'origen del personatge d'avui per a desitjar molt bones festes de Sant Bartomeu a tot el poble de Ferreries.